

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **T. S.**, zast. JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Slezská 874/36, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2015, č. j. OAM-622/ZA-LE23-ZA02-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2016, č. j. 1 Az 46/2015 – 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Rozhodl jím, že se stěžovatelce neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Městský soud přisvědčil žalovanému, že stěžovatelčiny obavy spojené s odvodem do armády nejsou pro udělení mezinárodní ochrany relevantní. Při návratu na Ukrajinu jí nehrozí nebezpečí vážné újmy ani z důvodu tamějšího ozbrojeného konfliktu, neboť pochází ze západní části země a zhoršená bezpečnostní situace se týká pouze Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Stěžovatelka podřadila důvody kasační stížnosti pod § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ř. s.“). Namítala, že skutkové závěry nemají oporu ve spise a napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[4] Městskému soudu vytýká, že nezohlednil tvrzení týkající se současné bezpečnostní situace na Ukrajině, která je pro civilní obyvatelstvo špatná a dochází k závažnému porušování lidských práv. Nelze zlehčovat ani situaci v západní části země, kde média informovala o bojích v Mukačevu a násilnostech ve Lvově. Pokud by soud ověřil pravdivost jejích tvrzení, musel by dojít k závěru, že je dán přinejmenším důvod k udělení doplňkové ochrany.

[5] Navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že napadený rozsudek považuje za přezkoumatelný. Městský soud se ztotožnil se závěry napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný zabýval všemi důvody stěžovatelčiny žádosti i obsahem jejího vyjádření, shromáždil k nim dostatek podkladových informací, své závěry zdůvodnil a neopomenul ani události na západní části Ukrajiny.

[7] Domnívá se, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl nebo odmítl.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že projednávaná věc je věcí mezinárodní ochrany, v souladu s § 104a s. ř. s. se dále zabýval otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, ve kterém neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ vyložil. V projednávané věci jej neshledal.

[9] Námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku nepřisvědčil. Stěžovatelka tuto vadu dovozuje proto, že se domnívá, že se městský soud dostatečně nezabýval její argumentací týkající se bezpečnostní situace na Ukrajině. Její názor je však mylný. Soud se totiž výslovně ztotožnil s hodnocením žalovaného, který problematiku konfliktu na Ukrajině podrobně rozebral na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že tamní konflikt nemá bezprostřední vliv na situaci v místě bydliště stěžovatelky. Pokud tomuto hodnocení neměl co vytknout a dospěl k závěru, že skýtá dostatečnou odpověď na stěžovatelčiny námitky, nebylo nutné, aby již vyslovené opakoval.

[10] Explicitně sice nereagoval na argumentaci týkající se incidentů v Mukačevě a Lvově, k nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku to však nevede. Žalobní námitky, které s těmito událostmi souvisely, totiž vůbec nesměřovaly proti podstatě odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný postavil své závěry na tom, že zmiňované incidenty představují vyřizování účtů mezi organizovanými kriminálními skupinami, nikoli „přenesení“ konfliktu z východní části země. Proti tomu stěžovatelka vůbec nic nenamítala a v žalobě reagovala pouze na eventuální zmínku, že „zúčtování“ s osobami jiného politického názoru by se jí nemohlo týkat, když nebyla politicky ani veřejně činná. Z toho

pokračování

je zřejmé, že její námitky nebyly způsobilé rozhodovacím důvodům žalovaného, se kterými se městský soud ztotožnil, konkurovat. Napadený rozsudek tedy skýtá dostatečnou odpověď na žalobní body a je plně přezkoumatelný.

[11] Stěžovatelka dále namítala, že skutkové závěry napadeného rozsudku nemají oporu ve spise a městský soud ignoroval okolnosti případu, své tvrzení však nekonkretizovala. Nejvyšší správní soud ověřil, že žalovaný správní orgán i městský soud vycházely ze všech skutečností, které v řízení vyšly najevo, včetně skutkových tvrzení stěžovatelky. Polemika byla vedena o jejich právním hodnocení z pohledu možného udělení mezinárodní ochrany, nikoli v rovině skutkové. Je tedy zřejmé, že stěžovatelka ve skutečnosti nesouhlasí s právním posouzením své věci [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[12] Ani v tomto ohledu však Nejvyšší správní soud nemá městskému soudu ani žalovanému co vytknout, neboť jejich závěry týkající se bezpečnostní situace na Ukrajině (pouze těch se týkaly kasační námitky) jsou v souladu s ustálenou a jednotnou judikaturou zdejšího soudu.

[13] Plyne z ní, že k udělení mezinárodní ochrany nestačí pouze reálná existence ozbrojeného konfliktu na území země původu žadatele, ale musí mu v důsledku takového konfliktu hrozit reálná újma, např. v podobě vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného násilí. V situacích tzv. totálního konfliktu hrozí vážná újma v zásadě každému žadateli přicházejícímu z této země původu či postiženého regionu, neboť pouhá přítomnost na území této země nebo regionu jej vystavuje reálnému nebezpečí ohrožení života a tělesné integrity (srovnej zejména rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, publ. pod č. 1840/2009 Sb. NSS). Situaci na Ukrajině však nelze klasifikovat jako totální konflikt (srovnej usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, či ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31). Stěžovatelka by proto musela prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že již vážnou újmu utrpěla nebo byla vystavena přímým hrozbám způsobení vážné újmy, že konflikt probíhá v části země, kde pobývala, a nemůže najít účinnou ochranu v jiné části, nebo že jsou dány jiné faktory, které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě ona (srovnej shora citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 28/2008 – 68).

[14] Žádné takové skutečnosti nevyšly v řízení najevo. Místem pobytu stěžovatelky na Ukrajině byla Zakarpatská oblast (obec Kushnycya), která se nachází v západní části země. Ta nebyla vojenskými událostmi nijak významněji zasažena (viz shora citovaná judikatura), a nelze tudíž dovozovat, že by zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Nejvyššímu správnímu soudu nejsou známy ani žádné jiné relevantní informace, na jejichž základě by vyvstaly pochybnosti, že by neudělením mezinárodní ochrany došlo k porušení zásady *non-refoulement*.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatelky, a proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[16] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. srpna 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu